

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῖν ὅμως στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνιакόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνορθώσει θάχουνε στὸ στόμα.

Τετάρτη τοῦ Μαρτίου κι' εἰκοστή,
φιλήμκτ' ἀνταλλάσσουν οἱ πιστοί.

Χίλια διακόσα,
πλάσις σπαργῶσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ά γ κ α ε ἴ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξ' αὐθέλεια

**Δολοφονία τοῦ Κυδερνήτου,
τοῦ Βενιζέλου τοῦ πανυμνήτου.**

Μὲ δύναιμι μεγάλην
ἀς ψάλλωμεν καὶ πάλιν
νέον μεγαλυνάριον
στὸν Ἀρχικαγκελῆριον.

Πρὸς τοῦτον προχωρήσωμεν
μ' ἀληθινὴν λατρείαν,
καὶ νῦν πανηγυρίζωμεν
τὴν νέαν σωτηρίαν.

Ὅστερ' ἀπὸ τόσην πάλιν
δισώθη τὴν πάλιν
ἕνας νέος μας σωτὴρ
καὶ τῶν ἀγαθῶν δοτὴρ.

Τούτου πάντες ἐξυμνοῦμεν
τοὺς μεγαλουργοὺς ἀγῶνας,
τοῦτον πάντες προσκυνοῦμεν
νῦν, ἀεὶ καὶ στοὺς αἰῶνας.

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
Περικλέτο κακομοίρη,
κι' ἀς χαρῶμεν πέρα πέρα
ἐν αὐτῇ τῇ πανηγύρει.

Ἀναστάσεως χαρὰ,
Περικλέτο παλαβέ,
κι' ὅλα θάλλουν ἀνθηρὰ
καὶ φωνάζουν Βρά καὶ Βέ.

Ἀναστάσεως ἡμεῖς
πνευφορύσινος καμπάνα,

καὶ πετᾷ μ' ἀεροπλάνα
καθενὸς Ρωμηοῦ ψυχὴ.

Ὅλοένα φασαρίαις
καὶ πηλάλαις γι' Ἀνορθώσεις,
ὀλοένα σωτηρίαις,
ὀλοένα διασώσεις.

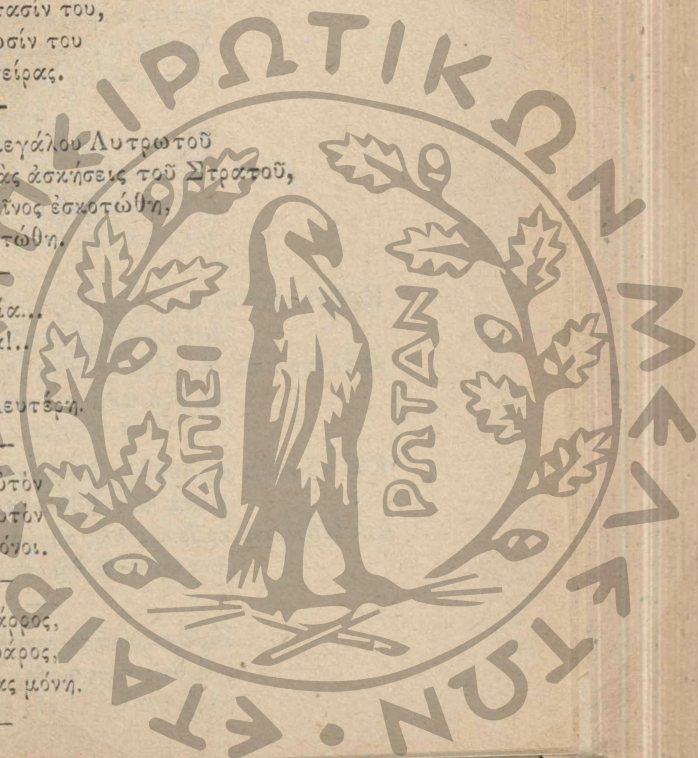
Μὲ τὸν κόσμον τῆς Ἀγκύρας
ψάλλω τὴν ἀνάστασίν του,
ψάλλω τὴν διάσωσίν του
ἐκ τῆς νέας ἀποπείρας.

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις τοῦ μεγάλου Αὐτρωτοῦ
ἦρχε κόσμος καὶ κοσμάκης στὰς ἀσκήσεις τοῦ Στρατοῦ,
ὅταν ἐξαφν' ἀνηγγέλθη πῶς ἐκεῖνος ἐσκοτώθη,
κι' ὁ λαὸς ἀνεστατώθη.

Φρυάττ' ἡ κοινωνία...
φοικιτὴ δολοφονία!..
ἡμέρα μεσημέρι
σκοτώσαν τὸν Δευτέρη.

Τὸν ἔφαγαν κι' αὐτὸν
τὸν ὄντως λατρευτὸν
φοικιῶδεις δολοφόνους.

Ἐδινε σ' ὅλους θάρος,
κι' ἦτον ὁ μόνος φάρος,
κι' ἦτον ἐλπίς μας μόνη.

Τότε κατακλυσμός,
τότε σελήνησμός,
φρίκη κι' ανατριχίλα.

Κι' αλλόφρονα πηδούν
και τρέχουν νά τόν'δούν
ἀμφοτέρω τὰ φύλα.

Όποια συμφορά!..
νεότης, ἄνδρες, γέροι,
γυναῖκες με μωρὰ
τρέχουν γιὰ τὸν Λευτέρη.

Καὶ τότε ἐνεσαρκώθησαν φαντασιώδη πλάσματα,
καὶ τότε διεσχίσθησαν νῶν καταπετάσματα,
καὶ θύελλ' ἐβρυχήθησαν καὶ δαίμονες λαϊλάπων,
κι' ἐνεφανίσθησαν πολλοὶς σεπταὶ σικαὶ προπάππων.

Τότ' ἐξέστη τῶν φρενῶν
ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν,
κι' ὅλος ὤρμησ' ἐμμανῆς
νά σπαράξῃ τοὺς φονεῖς.

Καὶ μουρέλια καὶ μαννάδες
καὶ γυναῖκες σὰν Μαινάδες
ἐμερμήριζαν πολλές
καὶ φρικώδεις ἀπειλὰς.

Ἀνέλπιστο μαντάτο
γεννᾷ τὸν πανικό...
καινούργιο ξαφνικό,
ποὺ τρεῖς ἀνάθεμά το.

Ἀλλὰ καὶ στοὺς ἐκτὸς
θρυλλεῖται παραχρῆμα
πῶς ἐπεσ' ἐν ἡμῶν
Μεσσίας ἐκλεκτός.

Κι' ἤχουν κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα
θεῖοι κι' ὀλογγμοί...
δὲν θάχουμε πιά χέρα,
δὲν θάχουμε πυγμή.

Καὶ τώρα πιά—πὲρ ντίο—
χρόνια συφοριασμένα,
ὅλα θὰ πᾶν χαμένα,
κι' ἀνθρώπους ἀντίο.

Τῷμαθκαν καὶ στή Δύσι
καὶ στήν Ἀνατολή,
κι' ἔγινε ραβᾶσι
καὶ κλάψιμο πολύ.

Κι' ἐπλάττε δολοφόνους μαύρους, θεοσυγεῖς,
ἐμβρόντητον τὸ πλῆθος,
κι' ἔλεγε πῶς τὸν εἶδε νὰ πέφτῃ κατὰ γῆς
με δρό πληγαῖς στὸ στήθος.

Καὶ τὸ κάζο τὸ μεγάλο πανταχοῦ διεθρυλλεῖτο
μετὰ τόσης ἀγωνίας,
κι' ἐβεβαίωσε καθέννας πῶς αὐτόπτης μάρτυς ἦτο
τῆς φρικτῆς δολοφονίας.

Κι' ἀνεφώνησε τρανή
καὶ διάτορος φωνή
μεσ' στῆς δόξης τὴνγωνιά:

Γδάρετε σὰν τὸν Μαρσύα
τὸν ἀπείσιο φονεῖα
τοῦ Λευτέρη τοῦ Μεσσία.

Τὸν ἴδατε;... τὸν ἴδαμε στῆς Τράχωνες ἐκεῖ...
τὸν ἔρῃκε στ' αὐτοκίνητο μιὰ σφαῖρα φονική,
βοήσας δὲ τετέλεσται, με τελευταῖον νεῦμα
παρέδωκε στὸν Κλέαρχον αὐτοστιγμὴ τὸ πνεῦμα.

᾽Ω μαύρη δυστυχία,
ποῦ προκαλεῖ τὸν θεῖον...
ἐσκότωσαν κι' ἐκείνον
τὸν εὖζωνο λοχία.

Ἀνέλπιστα κι' ἐδῶ...
σκότωσαν τὸν ἀφέντη,
μὰ καὶ τὸν συνοδό,
τὸν Νάσσο τὸν λεβέντη.

Δολοφονία τραγική!..
τὸν ἴδαμε κι' αὐτὸν ἐκεῖ
κοντὰ τοῦ ξαπλωμένου.

Πάει λοχίας λιγερός,
κι' ἐθρῆνει κόσμος γοερῶς
κι' ἐκείνον τὸν καυμένο.

Διὰ σωσῆς Πρωθυπουργοῦ ἀληθινὰ θαυματουργοῦ.

Ἐκεῖν' τότε τῷ καιρῷ, ποῦ τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσι
ἔτρεχ' ἐμβρόντητος νὰ δῇ πομπὰς καὶ παρελάσεις,
προσῆλθον στὸν Πρωθυπουργὸν ἐφιπποὶ καὶ πεζοὶ
φίλοι τοῦ φιλελεύθερου νὰ δούν ἂν ὄντως ζῇ.

Ἀλλ' ὅμως ἔτρεξε γοργὸν
στὸν κύριον Πρωθυπουργὸν
καὶ λαϊκὸ συνάφι.

Πάσχα προσήγγιζ' ἐβδομάς,
κι' ὡς ἄλλος δύσπιστος Θωμᾶς
καθεὶς τὸν ἐψηλάφει.

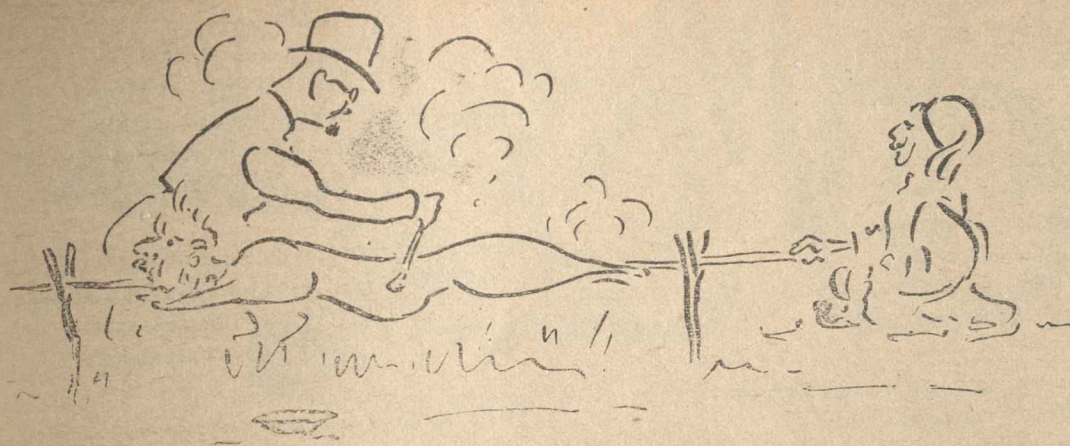
Ζῆς, τοῦλεγαν, ἀληθινά;
πληγὴ δὲν ἔχεις πουθενά;
τοὺς φίλους σου λυπήσου.

Κι' ἄς δῇ κι' ὁ κόσμος προφανῶς
πῶς εἶσαι ντοῦρος, ζωντανός...
δεῖξε μας τὸ κορμὶ σου.

Ἐκεῖν' τότε τῷ καιρῷ, καθ' ὃν μετ' ἐλλοχόντων
ἐθρῆνει τὴν μαυρίλα τῆς πληθὺς ἐπιλαχόντων,
πρὸς Βενιζέλον ἄσχημοι προσέτρεξαν κι' ἐπίσημοι,
καὶ πλῆθος Ὑπουργήσιμοι.

Κι' ἐκ τούτων ἐψιθύριζε στὸν Κοιτικὸ καθεὶς
γιὰ δὲς καιρό, ποῦ διάλεξες νὰ δολοφονηθῇς,
τώρα ποῦ πρόσμενα κι' ἐγὼ
πῶς θὰ με κάνης Ὑπουργό.

Κι' ἠκούοντο πολυπχθῶν Ὑπουργήσιμων θεῖοι:
γιὰ δὲς καιρό, ποῦ διάλεξες νὰ σκοτωθῇς στῆς Τράχωνες,
τώρα ποῦ μεταρρυθμισὶς Ὑπουργική θὰ γίνῃ,
καὶ με τοὺς ἄλλους Ὑπουργοὺ κάπου κι' ἐμένα θάχωνες.

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις τῆς Λαμπρότης, τῆς εὐωχίας,
ἔψηνε γιὰ ἄρονι τὸν Πάλλη τῶν εὖζωνων ὁ λοχίας,
κι' ὁ Λευτέρης ἐγελοῦσε καὶ τοῦ φώναζε σπολλάτη,
καὶ τὸν Νάσσο βοηθοῦσε στὸ πιπέρι καὶ στ' ἀλάτι.

Καθένας ἀπὸ τούτους, κουνώντας τὸ κεφάλι,
τοιαῦτα παρελάλει,
κι' ἔλεγε τί θὰ γίνω, κι' ἔλεγε τί θὰ κάμω,
κι' ἔχλασε τὸ χεῖμα του,
κι' ἐμπλήσας σπύγγον ὄρους καὶ περιθίς καλὰ μω
ἐπότης τὸ στόμα του.

Κι' ὁ Βενιζέλος τότε
γιὰ νὰ τοὺς ἡσυχάσῃ
τοὺς εἶπε: πατριῶται,
εἰρήνη μὲν καὶ πᾶσι.

᾽Ω φίλοι προσφιλεῖς,
ζῶ πάντοτε εὐσταλῆς,
καὶ μοῦ βαστοῦν τὰ κότσα.

Κι' ὑπόσχομαι πρὸς πάντας
τοὺς νέους Προτεστάντας
Ὑπουργική καρότσα.

Μακρὰν οἱ δολοφόνου... τοὺς ἔκοψα τὸν βῆχα,
μὰ καὶ τοῦ συνοδοῦ μου δὲν ἔπαθε μιὰ τρίχα.
Κι' ὁ Νάσος ζῇ μ' ἐμένα γερός καὶ κοτσονάτος,
κι' ἐμπρὸς σας στέκει... νάτος.

Ἡ βίδα σας μὴ στρίψῃ,
κάνεις μὴ δειλιάτω...
ἐγὼ πετῶ πρὸς ὕψη
κι' ὅλους τοὺς ρίχνω κάτω.

Μακρὰν φίλων ἀγωνία,
πάρτε δώστε μου φιλιὰ...
ψέμμα κι' ἡ δολοφονία,
ψεύτικη κι' ἡ πιστολιά.

Ψεύτικος αὐτὸς ὁ θρύλος, ποῦ γινε καὶ μεγάλο
καὶ τῆς πλάσεως τῆς νέας χαλασμοῦ πρωτοφανῆς,
κι' ἔκανε κι' ἐμένα τώρα ν' ἀπορῶ καὶ ν' ἀμφιβάλω
ἂν τῶντι ζῶ σὰν πρῶτα, καὶ μ' ἐσκότωσε κανεὶς.

Ψεύτικος αὐτὸς ὁ θρύλος
τῶν ἀγρίων δολοφόνων,
κι' ἄς χορέψῃ κάθε φίλος
με τὸν Νάσσο τῶν εὖζωνων.

Μὴ κανέναν ταρασσέσθω, μὴ κανέναν δειλιάτω...
ἔτσι πρὸς αὐτοὺς ὠμίλει
με μειδίαμα στὰ χεῖλη,
κι' ἄρον ἄρον ἀνεβῶ τὸς κόσμος ἀποκάτω.

Κύριε πυγμῆς μεγάλης,
ἔβγα λόγο νὰ μᾶς βγάλῃς,
ἔβγα νὰ μᾶς καλοκάρησῃς
καὶ νὰ μᾶς καλοκαρδίσης.

Πρόβαλε καμαρωμένος,
πρόβαλε καὶ διὰ ζωῆς
τὸν λαὸν νὰ βεβαιώσῃς
πῶς δὲν εἶσαι σκοτωμένος.

Πρόβαλε, χαϊδεμμένο, νὰ πάρωμε φωτιά,
καὶ πές μας γιὰ τὸ κάζο πῶς ἦτανε ψευτιά,
καὶ βάλε κι' ἄλλαις καλπαῖς κι' αὐταῖς νὰ τῆς ψηφίσωμε,
καὶ νὰ λήθωμε κοντὰ σου καὶ νὰ σὲ ψηλαφήσωμε.

Κι' ὁ Βενιζέλος μὲν
ἔκανε πῶς θὰ βῇ,
συνεταράχθη ἡ πόλις,
καὶ μιὰ ζητωκραυγὴ
μακρὰ κι' οὐρανομήκης
ἦχε σὰν θυμὸς νίκης.

Ἀνδρες παιδιά, καὶ γέροι
κυττάξουν τὸν Λευτέρη
με μιάτις σὰν γαρίδα.

Κι' ἐντρομοὶ φεύγουν τότε
σκιῶδεις συνωμῶται,
καὶ βγάξουν ἀγουρίδα.

Κι' ἐκεῖνος ὁ μαγνήτης
καὶ μάγος Κυβερνήτης
τῆς νέας Ἀνορθώσεως,
ἐβγήκε στὸ μπαλκόνι,
κι' ὅλους τοὺς βεβαιώνει
περὶ τῆς διασώσεως.

Ἕσυχάσετε, τοὺς λέει, κι' ἀπὸ ζῶν σφριγῶ...
λαέ μου, νὰ γελᾷς...
τὴν γλύτωσα κι' ἐγώ,
μὰ κι' ὁ φουστανελάς.

Αὐτὰ τοὺς εἶπε σφριγηλὸς ὁ μεῖζων τῶν μεζόνων,
κι' ἤθελαν σῶναι καὶ καλὰ
νὰ δοῦν καὶ τὸν φουστανελά,
τὸν Νάσσο τῶν εὐζώνων.

Λόγο κι' ὁ Νάσσος φώναζαν, κι' ὁ Κρητικὸς ἐγέλα...
ζήτω κι' ἡ βράκκα, βρέ παιδιά, ζήτω κι' ἡ φουστανελά.
Κι' ἐβγήκε κι' ὁ λαοφιλὴς
φουστανελάς δρομαῖος,
κι' αὐτὰ τοὺς μίλησε εὐσταλῆς
καὶ κατὰ πάντ' ἀκμαῖος.

Κι' ἰγοῦμι, κράζει, ζουντανός, οὐρὲ χαντακουμένοι,
μὴν κάνιτ' ἔτσι σὰν χαζοί,
κι' οὐ Νάσσος οὐ λοχίας ζῇ,
κι' οὐ Νάσσος δὲν πιθαίνει.

Τοιαῦτα κι' ὁ φουστανελάς ὠμίλησε μὲ τόνον,
κι' αὐτὸς τὴν φουστανελά του τὴν ἔκαν' ἔτσι κι' ἔτσι,
καὶ μπίζ καὶ ζήτω φώναζαν στὸν Νάσσο τῶν εὐζώνων,
κι' ἐμύριζε παντοῦ Λαμπρή, σφακτὸ καὶ κοκορέτσι.

Ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν Ρωμηῶν ταῖς Ἀνορθωτικαῖς,
ποῦ μὲ τῆς Ἀνορθώσεως τὸ κύρος καὶ τὸ βούλημα
ἔμπορῶσε νάβγη Βουλευτὴς καὶ κάθε τενεκές,
κι' εἶχε τὸ κράτος ἀντικαὶ διάφορα γιὰ πούλημα,
ἔγινε τέτοιο πατιρντί καὶ τέτοιο ραβάζι
μεγάλο κι' Ἀθηναῖκο,
ποῦ χάλασε τὴν κτίσι
καὶ τὸ τρελλο-Ρωμαῖκο.

Ἐκεῖναις ταῖς ἡμέραις ταῖς Ἀνορθωτικαῖς,
ποῦ γιὰ καλὰ μυρία
μὲ στόμφον ἐγαυρία
καθένας Πατακῆς,
κι' ὁ Κάιζερ ἐκεῖνος, ποῦ χει στρατοὺς καὶ στόλους,
ἔστην Κέρκυραν γαλήνην κι' ἀνάπαυσιν ζητῶν,
ἔσκέφθη περιέργως ἵστους μαυρισθέντας ὅλους
ὥς σουβενίρ νὰ στείλῃ τὸν Μέλαν' Αἰτόν.

Μεγαλυνάρια κι' ἄλλα τροπάρια.

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
πάσης ἄλλης λαμπροτέρα,
σπόρον τῆς ἀγάπης σπείρει.

Ὅλοι τώρ' ἔς εὐφρανθῶμεν,
ὅλοι τώρ' ἔς λαμπρυνθῶμεν
ἐν αὐτῇ τῇ πανηγύρει.

Ἀναστάσεως ἡμέρα...
μπάμ κουμπούραις στὸν ἄερα.
Παντοῦ μῦρα κι' εὐωδιά,
κι' ἐγὼ σήμερα, παιδιά,
θὰ χαρῶ καὶ θὰ γιορτάσω
γιὰ τὸν Βέ καὶ γιὰ τὸν Νάσσο.

Μακρὰν τὸ πάθος, ὁ θυμός, ὁ φθόνος ὁ παμμίαρος,
ζήτω κι' ὁ Βενιζέλαρος, μὰ ζήτω κι' ὁ λοχίας.
Ἐβίβα κι' ὁ βρακάρaros,
μὰ κι' ὁ φουστανελάρος.

Ὁ Βέ καὶ νῦν ὀρθόνεται περιφανῶς ἀκμαῖος,
καὶ συνωμότης ἐκρῦθησαν,
καὶ πάντες συνετρίβησαν
ὥς σκευὴ κεραμέως.

Ὁ παλαιὸς σωτήρας
χολὴν ποτίζων κι' ὕψος
ἐκ νέας ἀποπείρας
ἐσώθη παραδόξως.

Ὅν μεγαλύνουν Στόλοι,
Στρατοὶ καὶ τῶν γονέων,
διέφυγε τὸ βόλι
αἰμοχαρῶν φονέων.

Ἐν αὐτῇ τῇ πανηγύρει
δόξα κράζω τῷ Σωτῆρι,
δόξα τῷ διασωθέντι
καὶ τῷ Νάσσῳ τῷ λεβέντῃ.

Τὸν κύματι καλύψαντα θαλάσσης μελανῆς
τόσους ἐπιφανεῖς,
κι' ἀλύπητα κρεμάσαντα σὲ τούτους τενεκέδες,
ὕμνου καὶ νῦν οἱ χαίροντες τῶν σεσωσμένων παῖδες,

Δόξα τῷ τὴν Ἀνορθωσιν πιστῶς διαφυλάξαντι,
δόξα τῷ νίκας ἐκλογῶν καὶ πάλιν ἀλαλάξαντι,
δόξα τῷ τὸν ἀδόξαστον περιφκνῶν ἀλλάξαντι.

Τὸν Λευτέρη τῆς Ἀγκύρας,
τὸν σωθέντ' ἀπὸ τὰς χεῖρας
ἀοράτων δολοφόνων.

Τοῦτον παῖδες εὐλογεῖτε
καὶ λαὸς δοξολογεῖτε
ἵστους αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Αὐτὸς ὁ φωτιστέφανος περιβληθεὶς πολλὰ
καὶ κατὰ κόρον τοῦ λαοῦ τὸν θαυμασθῶν κτησάμενος,
ἀνέστη ροδοκόκκινος μὲ τὸν φουστανελά,
χαρὰν καὶ πάλιν ἄφατον πρὸς πάντας χαρισάμενος.

Μὰ πενήνταετηρίς,
ποῦ σὲ κάνει νὰ χαρῆς.

Αἶνος, τιμὴ καὶ δόξα καὶ πανηγυρικὸς...
ὁ Σύλλογος τῆς Πόλεως ὁ Φιλολογικὸς
λαμπρὰν πανηγυρίζει πενήνταετηρίδα
δοξάζων τὴν μεγάλην πνευματικὴν πατρίδα.